

Kerber Balázs

Az a szél

Hív az a szél, az a sodró. Kék asztal egy régi hajón.
Sérült pontok rendszere, szép, pattogzó felület,
remegnek a kisebb gödrök. Sikló halak, lebegés,
ahogy a nyelv még sosem érte. Ahogy egy álom
a mondatra döbben. Összefüggések, akár hirtelen
képek. Ahogy egy oldalon összeállnak, ezüstösen,
mint hullámos aluljárók falán. Esni le és fel, esni
ferdén, esni csak éppen, és földet érni, menni
tovább, hord az áramlat. Esni össze, kerengeni
a felszín fölött. Éppen csak ott lenni, éppen
csak lenni ott, víz, tudatmély. Két könnyű kéz,
két kéz, ahogy lendül. Mind ott, de újra soha úgy.
Még egy korty, elmegyek, az este világít, énekel
a pincérek ruhája, a terítőn ünnepi villanyfény.
Megrészedem két vörös téglától, az ajtótól, kint
a fehér műanyag székektől. A söralátétek, akár
tallérok. Torkomban autótút nyúlik, benzinkutakkal.
Szeretném, hogy a szóból legyen dallam, szeretném
visszanyerni magam. Ízek, erek, gyümölcsöspult.
Az a város a tenger mellett. A tengeren. Játsszon
minden enyhe narancsszínben; a ringás, az idő.
A pohár, a kéz, a hullám, a székek; vándorlás a vízen.